

ΑΝΤΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ

Εργασία στα πλαίσια του εκπαιδευτικού προγράμματος:
Κύπρος-Ελλάδα-Ομογένεια: εκπαιδευτικές γέφυρες

Από την μαθήτρια του 6^{ου} Γυμνασίου Αχαρνών
Κωνσταντίνα Ευθυμιοπούλου

(με την επιμέλεια των καθηγητών: Ρίζου Γ. & Σεμένογλου Απ.)

Αθήνα, 2019

Βράκα

Η βράκα ήταν μεγάλη και φουντωτή γιατί ήταν ραμμένη από χοντρό δίμιτο ύφασμα, βαμβακερό υφαντό.

Το πανί της βράκας ήταν συνήθως άσπρο και στο πάνω μέρος ήταν <<προσιαστή>> δηλαδή σούρες-σούρες και περνούσε ένα μεγάλο κορδόνι που το έλεγαν <<βρακοζώνι>> ή <<φακαρόνα>> για να δένεται. Υπήρχε μια θηλιά στο πάνω μέρος για να περνά η βρακοζώνα που την ονόμαζαν <<βρακοθηλιά>> ή <<βρακοχηλιά>>.

Για να περνούν τα πόδια υπήρχαν δύο ανοίγματα και έφθαναν μέχρι τα γόνατα.

Η βράκα αποτελείται από τη <<σέλλα>> ή <<βάκλα>> η οποία ανασηκώνεται προς τα πίσω όταν χορεύουν.

Την βράκα την βλέπουμε και σε άλλα ελληνικά νησιά αλλά δεν ξέρουμε την καταγωγή της. Η βράκα διαφέρει από τόπο σε τόπο, άλλοτε είναι πιο μακριά και άλλοτε πιο κοντή.

Υποκάμισο ή Πουκάμισο:

Υπήρχαν πολλά είδη πουκαμισών. Τα <<καλά>> πουκάμισα ήταν μεταξωτά και άσπρα και τα φορούσαν στους γάμους και σε εορταστικές εκδηλώσεις. Υπήρχαν τα σκουρόχρωμα ριγωτά ταϊστά και για τις εργασίες είχε και άλλα φθηνά υφάσματα συνήθως σκούρου χρώματος. Παλιά τα υποκάμισα δεν είχαν γιακάδες αλλά σιγά-σιγά άρχιζαν να βάζουν γιακάδες. Τις καθημερινές φορούσαν κάτω από το γιλέκο βαμβακερό πουκάμισο, ενώ τις Κυριακές μεταξωτό <<ταϊστό>>.

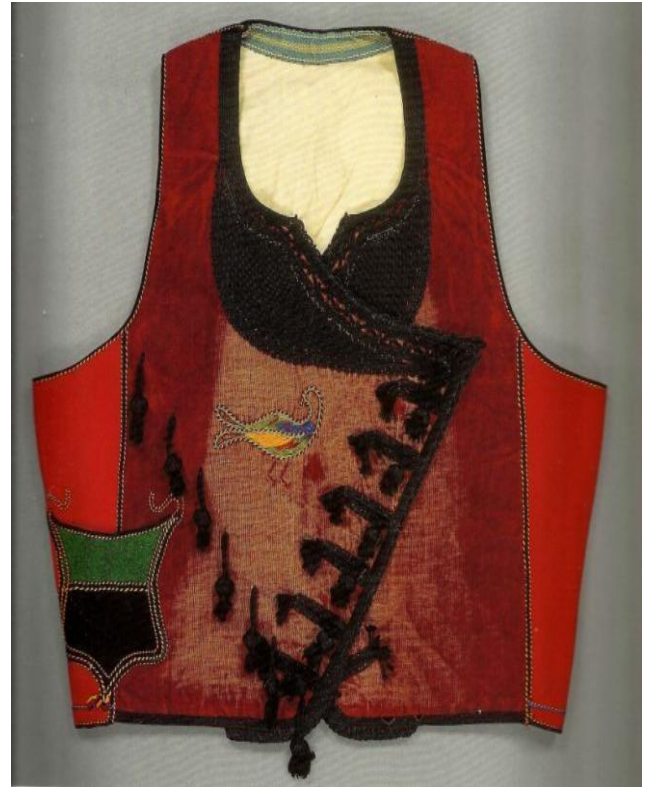

Το Γιλέκο ή Ζιμπούνι:

Το γιλέκο ή ζιμπούνι ήταν η ζακέτα της αντρικής φορεσιάς και γινόταν όπως και το γυναικείο εξωτερικό ένδυμα με υφαντή <<αλατζιά>>. Υπήρχαν πολλά είδη γιλέκων, ήταν διακοσμημένα με χρωματιστά κεντήματα, ενώ τα καθημερινά γιλέκα κατασκευάζονταν από μάλλινο μαύρο ύφασμα ή και βελούδο και είχαν πλούσια διακόσμηση.

Το γαμπριάτικο γιλέκο γινόταν συνήθως από σκουρόχρωμο βελούδο, ενώ η πλάτη είχε ζωηρόχρωμες κεντητές παραστάσεις.

Τα γιλέκα ήταν <<αμάνικα>>, αλλά υπήρχαν και <<μανικωτά>>. Υπήρχαν τεράστιες ποικιλίες σε χρώματα και υφάσματα. Στο κεφάλι φορούσαν φέσι και ιδιαίτερα στη καθημερινή στολή προσθέτανε ένα μαντήλι δεμένο στο πλάι.

Ζώστρα:

Η ζώστρα που λέγεται και <<ζωνάριν>> ήταν μία μάλλινη λωρίδα συνήθως μαύρη με κόκκινες ρίγες στην άκρη, πλάτος περίπου 8-10 πόδια. Την τύλιγαν γύρω από τη μέση για να σκεπάζει τα κορδόνια και τις σούρες από τη <<βρακοθηλιά>>, αλλά και για καλή εμφάνιση.

Η ζώστρα έχει διάφορες σημασίες για παράδειγμα όταν κάποιος άφηνε να σέρνεται η ζώστρα του θεωρείτο ένδειξη για καυγά. Για αυτό βγήκε και η φράση <<έσυρεν την ζώστραν του τούτος>>.

Κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας το χρώμα μαύρο ήταν το πιο συνηθισμένο, διότι δεν επιτρεπόταν στους ραγιάδες να χρησιμοποιούν χρώματα γιατί η χρήση χρωμάτων ήταν σύμβολο αξιωμάτων και κοινωνικών τάξεων. Παρόλο αυτά η ζώστρα ήταν αρκετές φορές κόκκινη και άλλα χρώματα.

Κατά τις εορταστικές μέρες και την ημέρα του γάμου τους, οι νεαροί άνδρες φορούσαν μία πολύχρωμη ζώστρα από μεταξωτό ύφασμα η οποία είναι γνωστή ως **ταλαπουλούζιν**.

Κάλτσες

Οι περισσότεροι φορούσαν κάλτσες μόνο τον χειμώνα και λίγοι φορούσαν όλο τον χρόνο μαύρες που έφθαναν μέχρι το γόνατο. Ορισμένοι φορούσαν μάλλινες κάλτσες από μαλλιά προβάτων.

Το σώβρακο

Το σώβρακο φοριόταν από μέσα, ήταν όπως η βράκα αλλά άσπρο, όπως και η φανέλα, από βαμβακερό ύφασμα. Το σώβρακο έφθανε ως το γόνατο. Σε κάποια εποχή ήταν μόδα να φαίνεται η άκρη του σωβράκου 1-2 πόντους μακρύτερο από την βράκα.

Πηγές:

<http://vasilitzia.org.cy>